

Серію «Фантастичні світи» засновано 2023 року

Lexi Ryan

THESE HOLLOW VOWS

Copyright © 2021 by Lexi Ryan

Map copyright © 2021 by Aaron Stratten

Jacket and interior design by Andrea Miller

Published by arrangement with Clarion Books,
an imprint of HarperCollins Children's Books

Переклала з англійської *Ірина Кобилінська*

Дизайн обкладинки і зрізів *Warlock & Co*

Раян, Лексі.

P 12 Ці порожні обітниці : роман / Лексі Раян; пер. з англ. Ірина Кобилінська. — Київ : ВИДАВНИЦТВО РМ, 2023. — 480 с. — (Серія «Фантастичні світи»).

ISBN 978-617-8280-64-2.

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія).

Брі ненавидить фейрі й переконана, що ніколи не працюватиме на них, навіть якщо доведеться голодувати й жебракувати. Та коли її сестра потрапляє до рук жорстокого короля Немилостивого Двору фейрі, Брі розуміє, що піде на все, аби тільки повернути її. Задля цього дівчина укладає угоду з королем — вона мусить викрасти три магичні реліквії з Милостивого Двору.

Щоби втілити план, Брі прикидається потенційною нареченою для принца Ронана, майбутнього правителя Двору Сонця. Та вже скоро розуміє, що по-справжньому закохана в нього... Брі усвідомлює, що не варто давати волю почуттям, натомість приймає допомогу від банди Немилостивих вигнанців. Дівчина проводить все більше часу з їхнім таємничим лідером Фінном, намагаючись не піддатися його спокусливим чарам.

Опинившись між двома ворожими Дворами, Брі має обрати, кому довіритися — і віддати своє серце.

УДК 821.111(73)06-312.4

ISBN 978-617-8280-64-2

ISBN 978-617-8280-09-3 (серія)

ISBN 978-035-838-657-5 (англ.)

© Кобилінська І. В., пер. з англ., 2023

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО РМ», 2023

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Холодні тіні огортають мою спітнілу шкіру. Вони радо приймають мене і ховають від усього світу. Я могла б зараз насолоджуватися темрявою — милуватися зорями, відчувати, як нічне повітря розслабляє мої затерплі, натруджені м'язи. Та я не гаятиму цю ніч на відпочинок чи хвилинну насолоду. Ніч — це час для шпигунів і крадіїв. Це *мій* час.

Я просовую дві шпильки в замок. Мої обвітрені пальці танцюють із ними, наче перебирають струни альта. Цю пісню я грала вже тисячу разів. Цей гімн я згадувала в найважчі миті свого життя. Ліпше молитися спритним пальцям, тіням і непримітності, ніж старим богам. Ліпше красти, ніж помирати від голоду.

Десь удалині кумкають жаби, і хор їхніх голосів майже заглушає приємне клацання замка, який я щойно відімкнула. Двері чорного входу до маєтку Крейтона Горста широко відчиняються переді мною.

У Горста сьогодні справи деінде. Я кілька разів це перевірила. Та однаково уважно роззираюся, чи немає в будинку господаря або слуг. Більшість багатіїв виставляють охорону, і лише дехто, як-от Горст, такий недовірливий, що навіть

найближче оточення не підпускає до своїх сховищ. Сьогоднішньої ночі я чекала кілька місяців.

Я обережно спускаюся сходами до підвалу. З кожним кроком тут холоднішає, але мої м'язи досі палають від адреналіну після перелізання через огорожу. Тому мені приємно відчувати, як прохолода ковзає шкірою.

Я вже на останніх сходинках, коли світлокамінь вловляє мої рухи й починає блимати, тьмяно освітлюючи підвал. Я вирубаю його, встромивши ніж у м'яку серцевину каменю. Усе довкола занурюється в таку непроглядну темряву, що я не можу розрізнити навіть обриси власної долоні. То й *добре*. Мені звичніше рухатись у п'яті.

Я йду навпомацки вздовж підвальних стін, аж раптом торкаюся холодних металевих дверей сховища. Наосліп досліджую їх кінчиками пальців — три замки, але всі не надто складні. Вони швидко піддаються моєму ножеві та шпилькам. Менш ніж за п'ять хвилин двері сховища відчиняються, і хвиля полегшення розливається моїм тілом. Ми зможемо внести оплату за місяць. Цього разу мадам Вівіас не вдасться здерти з нас іще більше відсотків.

Та моя переможна усмішка вмить згасає, щойно я помічаю викарбувані на порозі символи. Так само швидко гасне і мій запал.

Сховище Горста захищають руни.

Ну звісно.

Одержимий багатій, який відмовляється від охорони, швидко збіднів би, якби не зачаклував свої статки.

Тут небезпечно, і я ризикую втрапити в халепу, якщо бодай на мить забуду про це. Я краду лише в тих, хто має більше, ніж їм потрібно. Та з багатством приходить і влада — влада страчувати крадіїв, упійманих на гарячому. Таких крадіїв, як я.

Обходжу рунічні символи, дістаю із сумки зоряного черв'яка. Його гладенька шкіра волога і слизька. Черв'як ковзає по моїх пальцях, але мені вдається прикласти його до зап'ястка. Я здригаюся, щойно він прокушує шкіру. Черв'як повільно, по краплині, висмоктує мою кров і починає сяяти, освітлюючи землю переді мною. Ненавиджу світло, але треба роздивитися руни. Я присідаю і ретельно вивчаю кожну лінію і кожен вигин, зіставляю форму і значення. *Розумна магія, нічого не скажеш.*

Ці руни не завадять мені ввійти до сховища. Вони впустять мене, але замкнуть усередині. Я лишатимусь у полоні, доки господар маєтку вирішить, що зі мною робити. Звичайний крадій, який знає лише захисні руни, переступив би ці символи й подумав би, що заклинання не діє. І лише згодом допетрав би, що замкнений у сховищі. Добре, що я не звичайна крадійка.

Швидко перебираю у пам'яті можливі контрзаклинання. Я не чаклунка. Може, й хотіла би нею бути, якби моя доля склалась інакше, якби мої дні не заповнювали дряння підлог і прибирання за примхливими кузинами.

Для вивчення магії у мене немає ані часу, ані грошей. Я змирилася, що ніколи не відчуватиму магію на кінчиках пальців, не творитиму заклинань, не варитиму зілля, не проводитиму ритуали. Принаймні мені пощастило мати друга, який навчив мене всього, що сам умів. Тепер я знаю, як вибратися із цього сховища і прихопити все потрібне.

Я дістаю з-за пояса ніж і, прикусивши губу, розсікаю собі долоню. Від пронизливого болю паморочиться в голові. Усі думки займає тільки біль. Я тремчу.

Це триває надто довго. Моє тіло починає втрачати зв'язок зі свідомістю.

«Дихай, Абриелло. Треба дихати. Кисень не обміняєш на хобрість».

Спогад про мамин голос змушує мене різко втягнути повітря в легені. Та що це зі мною сьогодні? Зазвичай я терпиміша до крові й болю. Але сьогодні я голодна і виснажена — працювала весь день без перерви. Мене мучить спрага.

Часу обмаль.

Я занурюю палець у кров, що цебенить із моєї долоні, й обережно малюю контрзаклинання на рунах, висічених на порозі. Витираю закривавлену долоню об штани, оглядаю свою роботу і лише потім підводжусь.

Без вагань переступаю поріг. Одразу ж починаю малювати різноманітні символи і переконуюся, що мої руни діють. Увійшовши до сховища, я освітляю його зоряним черв'яком.

Сховище Крейтона Горста більше, ніж моя кімната. Уздовж стін тягнуться полиці, заставлені мішечками з раконами, прикрасами та блискучою зброєю. У мене аж руки сверблять забрати стільки, скільки зможу винести, але я цього не робитиму. Якщо дозволю почуттям взяти наді мною гору, Горст зрозуміє, що в сховищі хтось був. З іншого боку, це й так може трапитися. Раптом я недооцінюю цього п'яничку і він стежить за багатством, яке нажив, торгуючи насолодою і плоттю? Проте, якщо мені пощастить, він ніколи не дізнається, що хтось пробрався сюди повз його захисне заклинання.

Я знала, що Горст багатий, але не уявляла наскільки. На сутенерстві та продажі алкоголю можна нажити нічогенький капітал, але щоб *такий*? Я окинула поглядом полицки й помітила єдине пояснення такого достатку. Моя рука інстинктивно потягнулася до стосика позитивних контрактів, але я негайно відсмикнула її, щойно відчула магічний жар, що їх оточував.

Якби я могла переродитися, хотіла би стати в іншому житті могутньою чаклункою, хоча б для того, щоб знищувати такі контракти. Я б розплутала ті магічні вузли, що прив'язують ці невинні життя до таких паскуд, як Горст. Я збрала всі свої сили і звільнила би стількох дівчат, скількох би встигла, перш ніж мене зловили і стратили б. Та я знаю, що не маю достатньо могутності, щоб розвіяти чари цих контрактів, тож лишая їх на місці. Усе в мені аж кричить, що треба принаймні *спробувати*.

Ти не можеш урятувати їх.

Я змушую себе відійти від контрактів. Зосереджуюся на полицях і обираю найбільш захищену, щоб зникнення мішечка помітили не відразу. Роззираюсь, шукаючи руни. Нічого. Горст мав би найняти мене, щоб навчила його як слід захищати свої скарби. Я знімаю один із мішечків і переглядаю вміст. Раконів у ньому більш ніж достатньо для нашої оплати. Можливо, цього вистачить і на наступний місяць.

У Горста тут так багато грошей. Чи помітить він, якщо я заберу ще трохи?

Оглядаю полицки й обираю два більшенькі мішечки, сховані за зваленими в купу скарбами. Я знала, що Горст займається мерзенними справами, але такі багатства людина з Фейрскейпу може надбати, тільки якщо веде справи з фейрі. Щойно я це зрозуміла, контракти набули нового значення. Погано, звісно, що ті бідолахи змушені виконувати накази Горста, що все життя мають виплачувати йому немислимі відсотки. Та якщо в нього домовленості з фейрі, він може відправляти людей в інше королівство, де на них чекає вічне рабство. *Або й гірше.*

Усі контракти поділені на три стосики. Я не можу ризикувати й торкатися їх, але зазираю у кожен. *Якось я викуплю*

свою свободу і, коли сестра вже не залежатиме від мене, повернуся сюди. Якось я знайду спосіб.

Мій погляд чіпляється за стосик, найближчий до дверей сховища, і за ім'я у контракті. Я перечитую ім'я і дату, коли треба внести повну оплату. Раз. Двічі. Тричі. Щоразу моє серце стискається дедалі сильніше. Я не вірю в старих богів, але посилаю їм молитви, коли бачу це ім'я, ці дитячі каракулі. Завтрашня дата підкреслена її власною кров'ю.

Наді мною лунають кроки. Важко гупають чоловічі чоботи. Я чую низький голос.

Там, де я стою, слів не розібрати, але мені й не треба. І так ясно, що пора вшиватися звідси.

Моя сумка, набита краденим золотом, поважчала. Я притискаю її до себе, щоб монети не дзенькали, й вилітаю зі сховища. Силою відриваю від себе зоряного черв'яка, який хоче ще крові.

— Терпіння, — шепочу я і кладу його на підлогу. Цей кровопивця повзе порогом, злизуючи з нього краплини моєї крові.

Згори чутно ще більше кроків. Сміх і дзенькіт келихів. Горст не сам. Якщо мені пощастить, усі там нагорі вже такі п'яні, що не помітять, як я вислизну.

— Швидше, швидше, — шепочу я черв'яку. Треба зачинити двері до сховища, але, якщо залишаться сліди моєї крові, Горст здогадається, що там хтось був. Або й гірше — віддасть її зразок якомусь чаклунові й відстежить мене.

Голоси наближаються. Кроки вже гупають на сходах.

Вибору немає. Я забираю черв'яка з його кривавого бенкету і ховаю назад до сумки.

Перш ніж замкнути двері сховища, поливаю камені на порозі водою зі своєї фляги.

— Я візьму нову пляшку, — гукає Горст, стоячи вгорі на сходах до сховища. Я надто добре знаю цей голос. Колись я прибирала в його борделі. Мила підлогу й вичищала туалети, доки місяць тому він не спробував примусити мене працювати на нього інакше.

Останні дев'ять років я живу за двома принципами: не красти в того, хто дає мені роботу, і не працювати на того, хто краде в мене. Тієї ночі я додала іще один: не працювати на того, хто намагається шантажем примусити мене до проституції.

З кожним ударом чобіт Горст ближчає, та я рухаюся легко й спритно.

Замикаю один замок. *Клац.*

Човг, човг.

Другий замок. *Клац.*

Човг, човг.

Третій...

— Що за чортівня?

Клац.

— Ці світлокамені ні на що не годні, — прогрімів Горст.

Я ледь дихаю і втискаюся у стіну, ховаючись у найглибшу пільму.

— Ти йдеш? — кличе згори жіночий голос. Його супроводжує вибух сміху. — Крейтоне, ми знайшли ще одну пляшку. Ходи до нас!

— Іду.

Я відлічую його кроки у зворотному порядку. Ось він уже за кілька сантиметрів від сходів, ось важко підіймається вгору. Він п'яний. Схоже, сьогодні удача на моєму боці.

Я дослухаюся, стежу за пересуванням гостей у маєтку, доки в кімнаті слуг наді мною не стихає шум, а гомін не пере-